

Abstrakt

Text představuje vývoj slovinsko-chorvatského sporu o hranici v Piranském zálivu a přibližuje problematiku slovinského přístupu na otevřené moře. Hraniční spor, který eskaloval s rozpadem Jugoslávie na začátku 90. let, je jedním z mnoha, jež válka na Balkáně přinesla. Práce proto nejprve představuje jeho historický vývoj a řešení, z nichž ani jedno během více než dvaceti let neskončilo úspěchem.

Jako poslední se sporu věnoval mezinárodní tribunál při Stálém rozhodčím soudu v Haagu, a to od roku 2012 do roku 2017, kdy představil konečné rozhodnutí. Text ve své hlavní části rekonstruuje tuto arbitráž a analyzuje reakce obou aktérů sporu na kroky tribunálu a výsledek arbitráže. Přijetí tribunálního rozhodnutí a arbitráž samotnou však zkomplikovala kauza slovinských odposlechů, které zachytily komunikaci mezi slovinským rozhodcem mezinárodního tribunálu a slovinskou vládou. To vedlo k chorvatskému odstoupení od arbitráže a následnému odmítnutí celého soudního rozhodnutí.

Práce dává do kontrastu politické argumenty obou stran a mezinárodní právo, odpovídá také na otázku, proč Chorvaté přistoupili k tak razantnímu kroku jako je odstoupení od celé arbitráže, a nepožadovali například výměnu rozhodce. Práce tak spor, který je oficiálně vyřešený, jelikož tribunál dospěl k závěru, rozebírá z pohledu jeho zažehnání v praxi.

Text analyzuje, zda je možné určit vítěze a poražené a představuje, jaký dopad mělo rozhodnutí tribunálu na obě strany. Dále odráží také fungování Evropské unie a opírá se o skutečnost, že se Chorvatsko stalo členem EU, což byl jeho dlouholetý cíl a také podmínka řešení sporu u mezinárodního arbitra. Naopak Slovinsko, jež bylo v EU dříve, mohlo své členství využít jako určitou páku proti Chorvatsku. V kontextu politické geografie a mezinárodních vztahů tak práce ve svém závěru ukazuje, že byť je spor oficiálně uzavřen, existuje stále, a mohl by v být v budoucnu těžištěm dalších problémů. Práce proto také upozorňuje na možné směry dalšího výzkumu.